



Cíle společenství:

► Boží království na zemi

- stálá evangelizace města a okolí
- získávání následovníků Ježíše Krista
- podpora misie
- plné, pravidelné a dobrovolné desátky
- sociální činnost
- růst sboru a domácích skupin
- spolupráce s jihokorejskými křesťany
- pravidelný modlitební život křesťanů
- duchovní moc pro Kristovu církev
- aktivní služba
- samofinancování
- zakládání nových sborů
- získání vlastní budovy

Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí, přečká noc ve stínu Všemocného. Říkám o Hospodinu: "Mé útočiště, má pevná tvrz je můj Bůh, v nějž doufám." Vysvobodí tě z osidla lovce, ze zhoubného moru. (Ž 91,1-3)

Nádherné slovo zaslíbení pro ty, kteří se rozhodli přebývat v úkrytu, jímž je sám živý věčný Hospodin. Ano, vše, co dále čteme v následujících verších vyplývá z verše prvního „*kdo v úkrytu*“. Je-li nám Hospodin útočištěm, pak máme mnoho důvodů k radosti, ke zpěvu, k děkování...

Já však budu zpívat o tvé síle, nad tvým milosrdenstvím hned zrána budu plesat. Vždyť ses mi stal nedobytným hradem, útočištěm v den soužení mého. (Ž 59,17)

V dnešním světě zvláště, každý člověk potřebuje nějaké kryté zázemí, bezpečí, kde přečká nepřízeň okolností. Ve stejném žalmu máme opět připomínku: „*máš-li*“. Jednoduše, není to automatické. Je třeba se proto rozhodnou, kde bude mé útočiště, kde bude můj domov.

Máš-li útočiště v Hospodinu, u Nejvyššího svůj domov, nestane se ti nic zlého, pohroma se k tvému stanu nepřiblíží. (Ž 91,9-10)

Tento žalm není pouze nějakou informací, ale je i žalmistovým svědectvím. Takové můžeme mít i my, i ty.

Okuste a užíte, že Hospodin je dobrý. Blaze muži, který se utíká k němu. (Ž 34,9)

Sám živý Bůh vybízí, aby to s Ním lidé zkusili. Je to jen a jedinečně na člověku, jak se rozhoduje. Před dlouhou dobou jsem se také rozhodl a přesvědčil jsem se, že Hospodin JE ke mně dobrý.

Někteří lidé čtou horoskopy, studují Nostradama či jiné předpovědi budoucnosti. Proč? Protože chtějí vědět, co přijde a jak by se před tím vším zabezpečili, zajistili, aby to přečkali. Ne tak my, my přece nemusíme. My už přece víme, jaká rozhodnutí jsou správná, životodárná a požehnaná. Milí sourozenci ...

... Jestliže se vám zdá, že sloužit Hospodinu je zlé, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: zda božstvům, kterým sloužili vaši otcové, když byli za řekou Eufratem, nebo božstvům Emorejců, v jejichž zemi sídlíte. Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu. (Joz 24,15)

Modlím se za nás, abychom i v tomto „novém“ roce, volili Hospodina. Mé rozhodnutí však je, že já a můj dům budeme sloužit Hospodinu.

Božímu lidu v Litoměřicích, věrným sestřám a bratrům v Kristu: Milost vám a Boží pokoj.

Pavel Kalous, pastor

Kdo jsme

Ichthys Litoměřice, je svobodným evangelikálním společenstvím, které uznává Písma Starého i Nového zákona jako Bohem určený základ své víry a života, věří v Ježíše Krista jako Božího Syna a svého Spasitele, a přijímají Ducha svatého jako Kristova přítomného zástupce na zemi. *Ichthys* je svobodným společenstvím, které může navštívit každý bez rozdílu barvy pleti, společenského postavení a slyšet srozumitelné biblické poselství pro dnešní dobu.

Kristus pověřil své následovníky, aby šli ke všem národům, získávali mu učedníky, křtili je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učili je, aby zachovávali všechno, co jim přikázal. Jinde říká: „Milujte.“ Naše víra, nechť se uplatňuje láskou k bližnímu. Proto zakládáme a budujeme společenství křesťanů, jejichž životní styl ukazují na Toho, v koho uvěřili a oslavili tak Jeho jméno.

Česko patří nám a našim dětem.

Nedělní kázání

Vzpomeňme na Lotovu ženu

Pavel Kalous, 29.10.2023

Když vzešla jitřenka, nutili poslové Lota: „Ihned vezmi svou ženu a obě dcery, které tu máš, abys pro nepravost města nezahynul.“ Ale on váhal. Ti muži ho tedy uchopili za ruku, i jeho ženu a obě dcery – to shovívavost Hospodinova byla s ním –, vyvedli ho a dovolili mu odpočínout až za městem. Když je Hospodin vyváděl ven, řekl: „Uteč, jde ti o život. Neohlížej se zpět a v celém tomto okrsku se nezastavuj. Uteč na horu, abys nezahynul.“... Lotova žena šla vzadu, ohlédla se a proměnila se v solný sloup (Gen 19,15-17.26).

Jako bylo za dnů Noé, tak bude i za dnů Syna člověka: Jedli, pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noé vešel do korábu a přišla potopa a zahubila všechny. Stejně tak bylo za dnů Lotových: Jedli, pili, kupovali, prodávali, sázeli a stavěli; v ten den, kdy Lot vyšel ze Sodomy, spustil se oheň a síra z nebe a zahubil všechny. Právě tak bude v den, kdy se zjeví Syn člověka. Kdo bude v onen den na střeše, ale věci bude mít v domě, ať nesestupuje, aby si je vzal; a stejně tak kdo bude na poli, ať se nevrací zpět.

Vzpomeňte si na Lotovu ženu! Kdo by usiloval svůj život zachovat, ztratí jej, a kdo jej ztratí, zachová jej (L 17,27-33).

Pán Ježíš tu mluví o svém zjevení. Lidé si často myslí, že to skutečně znamená, že Ježíš se zjeví fyzickým způsobem. Jenže fyzický příchod Ježíše Krista, jak o tom Bible mluví, je něco jiného.

Za dnů Noého, ačkoliv přišla potopa, tak konec světa nebyl. Bylo to vyřešení zla na nějakém daném místě. Stejně tak i v případě Lotovy ženy se to netýkalo konce světa. Někteří lidé za vším hned vidí konec světa. A někdy se na tom podílí i církev. Mají to za takovou teologickou modlu.

Tento text v zásadě vůbec není o konci světa. Tento text je o tom, že člověk má být kdykoliv připraven na to, že může i zemřít. Advent znamená očekávání. My máme

žít ve stálém očekávání Ježíše Krista, nejen měsíc před Vánocemi. Normálního křesťana by konec světa ani smrt neměla zastihnout nepřipraveného. Těšíme se do nebe, ale nepospícháme tam, protože máme tady nějaké úkoly a povolání.

LOT - Abrahamův synovec - vyšel spolu s Abrahamem.

O Lotovi jsem mluvil v kázání na téma: Jak je důležité se nenechat okrást a vzít si zpátky to, co nám v Kristu Ježíši náleží. Tehdy koalice několika králů zaútočila na sodomské a gomorské a zvítězili. Kromě kořisti si odvěkli také Lota s celou jeho rodinou a veškerým majetkem až za Damašek (cca 400 km). Když se to dozvěděl Abraham, se svými asi 300 muži se vydal proti obrovské přesile Lota osvobodit. Zvítězili a vzali si zpět celou Lotovu rodinu i se všemi kradenými věcmi. Byl to obrovský zázrak, lidsky by neměli šanci.

Byl veliký rozdíl mezi Lotem a Abrahamem, přestože oba byli věřící. Abram (později Abraham), žil z Božího slova. Když mu Pán Bůh něco řekl, on vstal a šel a udělal to. Podobně jednal i Noe: Noe udělal všechno přesně tak, jak mu Bůh přikázal (Gn 6,22). Pro Noeho to znamenalo ochranu celé jeho rodiny.

Abraham přinášel úžasně svědectví Lotovi. Oba byli požehnaní, začali hodně prosperovat, měli hodně skotu a majetku a jejich pastýři se začali mezi sebou vadit kvůli napájení zvířat. Abraham byl velice moudrý člověk a udělat takový velkorysý návrh: Tu řekl Abram Lotovi: „Ať nejsou rozepře mezi mnou a tebou a mezi pastýři mými a tvými, vždyť jsme muži bratři. Zdalipak není před tebou celá země? Odděl se prosím ode mne. Dáš-li se nalevo, já se dám napravo. Dáš-li se ty napravo, já se dám nalevo.“ (Gn 13,8-9). On věděl, že se o něj Bůh postará i na poušti a bude mít studnu a prosperovat. **Měl naprostou důvěru v Hospodina, takovou dětskou víru.**

Jak zareagoval Lot?

Lot se rozhlédl a spatřil celý okrsek Jordánu směrem k Sóaru, že je celý zavlažován, že je jako zahrada Hospodinova, jako země egyptská. To

bylo předtím, než Hospodin zničil Sodomu a Gomoru. Proto si Lot vybral celý okrsek Jordánu a odtáhl na východ. Tak se od sebe oddělili. Abram se usadil v zemi kenaanské a Lot se usadil v městech toho okrsku a stanoval až u Sodomy (Gn 13,10-12).

Udělal rozhodnutí teprve, když si všechno dobře prohlédl.

I řekl Hospodin Abramovi: „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu. Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnaním! Požehnám těm, kdo žehnají tobě, prokleji ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země.“ A Abram se vydal na cestu, jak mu Hospodin přikázal. Šel s ním také Lot. Abramovi bylo sedmdesát pět let, když odešel z Cháranu (Gn 12,1-4). Abram měl JEN Boží slovo ve svém srdci. Jak prostě a jednoduše mu uvěřil, tak vstal a šel. Neměl žádnou jistinu, správné kontakty, zlatou kreditku. Kdyby jen uvěřil a seděl na místě, ale on uvěřil a šel. Víme, že víra bez skutků je mrtvá.

Lot šel tam, kde si myslel, že to pro něj bude výhodné. V tom je propastný rozdíl mezi Abrahamem a Lotem. Oba by odpověděli, že věří. Lotova víra byla víra ALE. On ve skutečnosti nedůvěřoval. Když důvěřujeme, jdeme podobně jako Abraham.

Tak se stalo, že Lot pobýval poblíž Sodomy, o níž Bible říká: Sodomští muži však byli před Hospodinem velice zlí a hříšní (Cn 13,13). Lot věděl, jací jsou, proto: I přišli ti dva poslové večer do Sodomy. Lot seděl v sodomské bráně. Když je spatřil, povstal jim vstříc, sklonil se tváří k zemi a řekl: „Snažně prosím, moji páni, uchylte se do domu svého služebníka. Přenocujte, umyjte si nohy a za časného jitra půjdete svou cestou.“ Odvětili: „Nikoli, přenocujeme na tomto prostranství.“ (Gn 19, 1-3).

Byli to Boží poslové, kteří měli za úkol odvést Lota do bezpečí. Tady vidíme, že Bůh byl k Lotovi milosrdný, nejednal s ním podle

toho, jak na tom byl duchovně a kde si zvolil bydlet.

Sodomští muži se začali do Lotova domu dobývat: *Volali na Lotu a řekli mu: „Kde máš ty muže, kteří k tobě této noci přišli? Vyved' nám je, abychom je poznali!“* (Gn 19,5).

“Poznali” = hebrejsky YA-DAT znamená poznat intimně. Tady se jednalo o mužskou prostituci, běžnou v kenaanské oblasti. Lot věděl, že jsou to Boží mužové, proto je chránil a pro nás nepochopitelně, nabízel jim své dvě dcery. *Vtom ti muži vlastněma rukama vtáhli Lotu k sobě do domu a zavřeli dveře. Ale muže, kteří byli u vchodu do domu, malé i velké, ranili slepotou, takže nebyli schopni nalézt vchod* (Gn 19,10-11).

To musela být pro ně velká výstraha. Nicméně to nevedlo sodomské k pokání. Taková byla zvrhlost Sodomy. *Tu řekli ti muži Lotovi: „Máš-li zde ještě někoho, zetě, syny, dcery, všechny, kteří v tomto městě patří k tobě, vyved' je z tohoto místa. My přinášíme tomuto místu zkázu, protože křik z něho je před Hospodinem tak velký, že nás Hospodin poslal, abychom je zničili.“* (Gn 19,12-13).

Vraťme se k úvodním veršům. Čteme, že poslové nutili Lotu, aby s rodinou opustil svůj dům. Ono se mu moc nechtělo, protože měl velký majetek. Bůh dává své požehnání každému, spravedlivému i nespravedlivému. Otázka je, jestli ten člověk k tomu přistupuje s pokorou a váží si toho, protože všechno máme z Boží milosti a jsme závislí na Boží milosti. Chvalme a děkujeme Pánu.

Lot a jeho žena potřebovali mít své požehnání zajištěné a byli na něm závislí. Přesto je Bůh doslova vyvedl za ruku, aby jim zachránil život. Vidíte, kam až je ochotný jít. Jsme pod Božím požehnáním a odpuštěním. Nejedná s námi podle našich nepravostí.

Lot se naučil věřit jen formálně. Z dnešního pohledu to znamená chodit jen do kostela. O Vánocích budou zase kostely plné. V Bibli vidíme, že Bůh nehraje na formální víru. Člověka můžeme oklamat, ale Pána Boha ne. Vidíme tu Boží

shovívavost: *„Uteč, jde ti o život. Neohlížej se zpět, Z nebe se začal ozývat rachot, to byl soud nad Sodomou a Gomorou. Lotova žena šla v zadu, ohlédla se a proměnila se v solný sloup* (v.26). Vždyť ona se chtěla jen podívat, co se děje! Nejen, že o všechno přišli, ale ona sama přišla o život.

Pán Ježíš říká: ”musíte se znova narodit.” Neříká, můžete se znova narodit. Ty věci jsou vážné, ale zároveň jsou povzbudivé. Chceš-li být zachráněn, není to problém. Otázka je, jestli tomu uvěříš.

Když Pán Ježíš mluví ke svým posluchačům, tak oni moc dobře věděli, kdo byl Lot a kdo byl Noe. Proto Ježíš může říct: Vzpomeňte si na Lotovu ženu! Jako ONA i my musíme udělat volbu buď pro život nebo pro smrt.

Bible jasně říká: *všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy; jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši* (Ř 3,23-24).

Pokud jdeš cestou víry, nepotřebuješ oči ani google. Část křesťanů, potřebuje hmatatelný důkaz. Lidsky na tom není nic špatného, ale takový člověk jde cestou Lotu. A jsou křesťané, kteří to nepotřebují. “A můžou vírou chodit po vodě!”

Abraham věděl, že kdekoliv bude s Hospodinem, tak tam bude prosperovat. Protože mám-li Krista, mám všechno s sebou. Nic víc nepotřebuji.

Nejen že ta žena přišla o život. Na jejich dcerách vidíme, jakou dostaly duchovní výbavu. Když po zkáze Sodomy a Gomory zůstaly s otcem samy: *Pojd', dáme otci napít vína a budeme s ním ležet. Tak dáme život potomstvu ze svého otce.*“ (Gn 19,32). Chtěly si to pojistit a udělaly



to špatným a zvrhlým způsobem. Nečekaly na Boží milost a na Boží jednání.

Bratře a sestro, nic z toho nepotřebuješ! Bůh od tebe očekává, že půjdeš v důvěře. A to se z dnešní církve vytrácí. Měj tu prostou důvěru.

Závěr:

1/ Budiž nám povzbuzením Abraham. Říká se mu otec víry, ve smyslu důvěry. On se spolehl na Boží slovo a šel.

2/ Až k tobě Bůh bude mluvit, vstaň a běž. Nepotřebuješ tisíce informací.

3/ Budeme lidem víry? Jsme Abrahamovy děti skrze víru v Ježíše Krista.

Dva domy, dva základy

Pavel Kalous, 05.11.2023

A tak každý, kdo slyší tato má slova a plní je (ČINÍ, CSP), bude podoben rozváznému muži, který postavil svůj dům na skále. Tu spadl příval, přihnaly se vody, zvedla se vichřice, a vrhly se na ten dům; ale nespádl, neboť měl základy na skále. Ale každý, kdo slyší tato má slova a neplní je, bude podoben muži bláznivému, který postavil svůj dům na písku. A spadl příval, přihnaly se vody, zvedla se vichřice, a obořily se na ten dům; a padl, a jeho pád byl veliký.” Když Ježíš dokončil tato slova, zástupy žasly nad jeho učením; (Mt 7,24-28).

Tento text je úžasný v tom, že Ježíš říká dopředu, jak něčemu předejít.

V Izraeli je jen na velice malém prostoru písek. Na většině míst je poušť jiná než v Egyptě na Saharě. Půda je tam tvrdá, vyprahlá. Jsou tam jiné záplavy než u nás. V Izraeli je jen jedna řeka a tou je Jordán. Když v Izraeli začne pršet, tak ta tvrdá kameňitá půda špatně přijímá vodu a je to doslova příval, který se valí z kopců a hor plný bahna a kamení.

Předcházející verše:

Ne každý, kdo mi říká 'Pane, Pane', vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: 'Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu

nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?' A tehdy já prohlásím: 'Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte **nepravosti**.' (Mt 7,21-23). Není to o tom, chodit do kostela, nebo stát se obdivovatelem Ježíše. Ježíš tady mluví o tom, že kdo činí Boží vůli, tak se stává součástí Božího plánu, součástí Boha samotného. Ježíš byl Boží syn a zároveň byl začleněn do Boží vůle.

... kdo se dopouštíte nepravosti - to nemusí být hříchy, ale jsou to nepravé věci. Otázkou je, zda člověk, který přijde do kostela, chce být součástí Božího plánu. Není to o účasti na bohoslužbě. Ježíš to říká proto, aby lidi osvobodil od sebeklamu. Je to o našem vnitřním nastavení.

Když Ježíš vyšel z chrámu a odcházel odtud, přistoupili k němu učedníci a ukazovali mu na chrámové stavby. On však jim řekl: „Vidíte toto všechno? Amen, pravím vám, že tu nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozmetáno.“ (Mt 24,1-2). Ježíš neobdivoval chrám. On některé věci vidí jinak než my.

Pokud říkáš: *Pane, Pane*, a nečiníš pravé věci, tak je ti to k ničemu. Židé moc dobře věděli, co je dobré a co je špatné. Ale jedna věc je to vědět a mluvit o tom, a druhá věc je to činit

Tu spadl příval- přišlo to nečekaně, velice rychle, těžko se před tím utíká. Pán Ježíš jim to neříká proto, aby je vystrašil. Příval může do našeho života přijít opravdu velmi rychle - nemoc, výpověď, ...a věci mohou být jinak. Můžeme se z toho hroutit, ale ta situace pořád je. Kdo, co mi pomůže? Především v situacích, kdy víme, že známe ani peníze nám nepomohou.

... vrhly se na ten dům; ale nespadl, neboť měl základy na skále - není to obyčejný dům, je na skále. Lidé vidí krásný dům, ale to, co je v podloží obvykle vidět není. To, že se někdo hezky oblékne, nic neříká o jeho základech. Ježíš tady říká, že jaké máme základy se pozná, až když přijde příval.

Jestli jsem skutečně položil svůj dům na Božím slově, tj. na Kristu.

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy (J 1,14)

Víte, komu se podobá ten, kdo slyší tato má slova a plní je? Je jako člověk, který stavěl dům: kopal, hloubil, až položil základy na skálu. *Když přišla povodeň, přivalil se proud na ten dům, ale nemohl jím pohnout, protože byl dobře postaven* (L 6,47-48). Ten člověk si s tím dal práci. To, že jsme pozeňnaní, neznamená, že je to bez práce. To podstatné připravil již Ježíš Kristus sám. A pak přichází naše úsilí - stavba domu, pečení koláčů, apod., stojí to čas, peníze, energii. Ve finále je to příjemné. Pokud to ale člověk nedělá nebo to ošulí, je to nepříjemné. Když přijde test, tak se ukáže.

Pán Ježíš je často pragmatický. Když přijde příval a náš dům obstojí, přijde radost, že nám Pán dobře poradil a nasměroval nás. Nebo můžeme být smutní, že se něco nedobrého stalo. V tom případě je nutné si udělat sebereflexi, nebýt naštvaný na Boha. Co jsem JÁ udělal špatně, když jsem stavěl ten dům? A činit pokání. Jenom my sami víme, na čem stavíme své životy, jak to máme. Pokud jsme k sobě upřímní, tak si přiznáme, že někdy se staráme více o svoji fasádu, než o své základy.

1/Na kom, na čem a jak stavíme své životy?

ZIVOTNÍ rozhodnutí:

Jestliže se vám zdá, že sloužit Hospodinu je zlé, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: zda božstvům, kterým sloužili vaši otcové, když byli za řekou Eufratem, nebo božstvům Emorejců, v jejichž zemi sídlíte. JÁ a MŮJ dům budeme sloužit Hospodinu. (Joz 24,15) - Nesmírně důležité vyznání. Všimněme si, ZNOVA můžeš udělat rozhodnutí, na čem postavíš svůj život. I DNES. Nesmírně důležité vyznání.

Ten, komu dům spadl, vůbec neřešil základy svého domu. Možná vypadal hezky: *Ale každý, kdo slyší tato má slova a neplní je, bude podoben muži bláznivému, který postavil svůj dům na písku* (v.26). Svoji firmu, rodinu, můžeš mít postavenou na písku. Pán Ježíš to říká naprosto jasně.

JSOU TO DOCELA JEDNODUCHÉ PRINCIPY. Ve vědě, v matematice apod. zjistíme, že jednoduché principy fungují a začneme-li je používat do svého života, zjistíme, že ty principy pracují pro nás. Stává se to pro nás požehnáním. Kdo by chtěl, aby mu spadl dům?

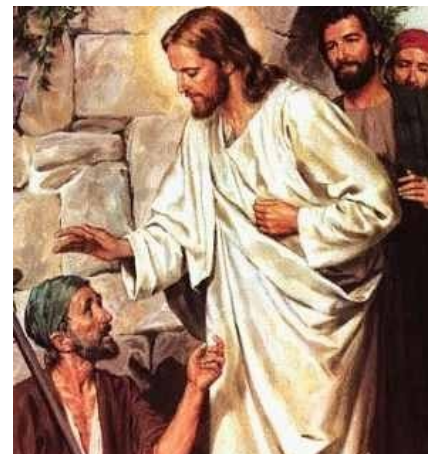
Když člověk má dostatek informací, může je zpracovat ve svůj požehnaný prospěch. Když víme, jak vypadá takový příval, tak víme, že nemůže dům obstát. A OBSTÁL. BŮH DĚLÁ NADPŘIROZENÉ VĚCI. Když Izraelci vycházeli z Egypta, tak zažili obrovské věci - egyptské rány, průchod Rudým mořem, ...

2/BŮH CHCE, ABYCHOM MĚLI NADPŘIROZENÁ SVĚDECTVÍ.

Dozvíme se třeba špatnou diagnózu, ale pak máme mít nadpřirozená svědectví. Bůh ti dá konkrétní slovo, když na Něm stavíš. Nikdy nevíme, co se může stát. Člověk, když je připraven, tak není překvapen, šokován. **At' se stane cokoliv, tak člověk má mít nadpřirozené svědectví o tom, že nadpřirozený Bůh je tady s námi přítomen.** Mít ve svém životě živého Boha, to je to, co je důležité. Křesťanství není náboženství. **Je to osobní vztah s Bohem.**

Marie, sestra Marty, si sedla k nohám Ježíšovým a poslouchala Jeho slovo. Ježíš něco říkal a ona to slyšela. *Pán jí odpověděl: „Marto, Marto, děláš si starosti a trápíš se pro mnoho věcí. Jen jednoho je třeba. Marie volila dobře; vybrala si to, oč nepřijde.“* (L 10,41-42).

Pán Ježíš v podobenství používá příměr, že člověk a jeho život je podobný jako dům. Představme si, že každý z nás je jeden dům, že jsme město.



Také si představme, že jsme domy mezi lidmi. Církev je jako město z mnoha domů (malé, velké ...). Jsou velice blízko sebe. Kdo chce, aby jeho dům vypadal jako vybombardovaný?

Přesto církev někdy vypadá jako vybombardované domy. Proč? Protože někde církev mává duhovými vlajkami, že Bůh přece všechny miluje. Nikdo nemá právo zabíjet lidi, napadat druhý stát, ale svět takový je. Musíme také vidět duchovní kontext, co za tím je. Naše nezodpovědné chování otevírá prostor pro zlého. I v tomto ohledu je nutné si uvědomit, že my jsme domy.

Závěr:

1/Jsme jako město na hoře ležící. Jsi dům. A dříve nebo později se pozná, na čem ten dům stojí.

Jsme rozsvícené město?

2/Dbej na svůj dům kvůli sobě, mně, Bohu. Bůh chce, aby všechny domy byly nádherné, svítily a fungovaly tak jak mají bez ohledu na situaci, protože mají velmi kvalitní základy.

3/ Oba příběhy se liší jen v jednom jediném, v tom, co není běžně vidět, v základech. V odolnosti stavby. Oba domy vypadají stejně do doby, než přijde bouře, záplava. Bouře přicházejí, taková je realita.

A tak každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude podoben rozváznému muži, který postavil svůj dům na skále. Tu spadl příval, přihnaly se vody, zvedla se vichřice, a vrhly se na ten dům; ale nespádl, neboť měl základy na skále (Mt 7,24-25).

Daniel odhaluje a vykládá králův sen

Pavel Kalous, 19.11.2023

Často slyšíme o posledních časech spojených s koncem světa. Je to proto, že lidé nepochopili, čeho se poslední doba týká. S nepříjemnými událostmi bychom si mohli myslet, že se blíží konec světa.

Bible mluví často o termínu "věk, věky". Konec věků je něco jiného než konec světa. O konci světa Bible mluví jen málo. Protože to



lidé nerozlišují, jsou nesprávné výklady a kázání na téma konce světa.

Ve druhém roce svého králování měl Nebúkadnesar sen. Rozrušil se a nemohl spát. 2 Král tedy rozkázal zavolat věštce, zaklínače, čaroděje a hvězdoporce, aby mu pověděli, co se mu zdálo. I přišli a postavili se před králem. 3 Král jim řekl: "Měl jsem sen a jsem rozrušen; chci ten sen znát." 4 Hvězdoporců promluvili ke králi aramejsky: "Králi, navěky bud' živ! Pověz svým služebníkům ten sen a my ti sdělíme výklad." 5 Král hvězdoporcům odpověděl: "Mé slovo je příkaz: Jestliže mi neoznámíte sen a jeho výklad, budete rozsekáni na kusy a z vašich domů se stane hnojiště (záchody, KR). 6 Jestliže mi však sen a jeho výklad sdělíte, dostane se vám ode mne darů, odměny a velké počty. Sdělte mi tedy sen a jeho výklad!" (Dan 2,1-6).

Babylonský král Nebúkadnesar měl prorocký sen a on nevěděl, co znamená. Zavolal si své mudrce a chtěl znát „co se mu zdálo“. A výklad onoho snu, **ale neřekl, o jaký sen šlo.** A nikdo se nenašel, kdo by mu to sdělil. Začali tedy zatýkat a zabíjet všechny hvězdoporce a zaklínače.

Vědělo se, že určitý duchovní vhled vykládat sen má Daniel, židovský mladík, který byl přesídlen, když babylonský král Nebúkadnesar zničil chrám. Daniel se svými přáteli sloužil jako sluhové, ale odmítli jíst pokrmy, které byly zasvěcovány bohům. To byla troufalá věc. *A Bůh dal těm čtyřem jinochům vědění a zběhlost ve veškerém písemnictví a moudrosti. Danielovi dal nadto porozumět všem viděním a snům* (Dan 1,17).

I jejich vzhled byl lepší: *Dostali se před krále. Král s nimi rozmlouval a žádný mezi nimi nebyl*

shledán takový jako Daniel, Chananjáš, Mišael a Azarjáš. Proto stávali před králem. Pokud šlo o porozumění moudrosti, které od nich král vyžadoval, shledal, že desetkrát předčí všechny věštce a zaklínače, kteří byli v celém jeho království. (Dan 1,19-20).

Když byl vydán rozkaz a mudrci byli zabíjeni, hledali též Daniela a jeho druhy, aby byli zabití..... Otázal se Arjóka, králova zmocněnce: „Proč je králův rozkaz tak přísný?“ Arjóka Danielovi tu věc oznámil. Daniel vešel ke králi a prosil ho, aby mu dal určitou dobu, že králi ten výklad sdělí (v.13.15-16).

Věci ve světě jsou drsné. Představte si, v jakém byl tlaku. Nějaký židovský otrok se odvážil, že to králi sdělí. V době temna, pohanství, okultismu. Pán Ježíš o nás řekl: *Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře* (Mt 5,14). Pro tento svět máme význam světla požehnání, spásy, uzdravení.

Pak Daniel odešel do svého domu a oznámil tu věc svým druhům, Chananjášovi, Mišaelovi a Azarjášovi. Vyzval je, aby prosili Boha nebes o slitování ve věci toho tajemství, aby Daniel a jeho druhy nebyli zahubeni se zbytkem babylonských mudrců. I bylo to tajemství Danielovi zjeveno v nočním vidění. Daniel dobrořečil Bohu nebes (v.17-19). My ten příběh čteme jako hezkou pohádku. Snadné to nebylo. Je tu mnoho věcí, které jsou inspirativní, když my sami nevíme, co se to děje. **Věděl Daniel automaticky tu odpověď?** Nevěděl.

Daniel vyzval své spolu druhy, ABY se s ním modlili za zjevení toho tajemství. To nebyly věci rozumové. **SPOLEČNÁ modlitba je mnohem účinnější než jakákoliv panika.**

Pán Ježíš: *On řekl: „Vám je dáno znáti tajemství Božího království, ostatním však jen v podobstvích, aby hledíce neviděli a slyšíce nechápali* (L 8,10). Tady na zemi je to o budování Božího království.

A Bůh mu to zjevil. Tomu ale předcházelo, že Daniel měl se svým Bohem vztah. Víme, že jedli košer jídlo, nepřijali do svého života babylonský styl života. Daniel nebyl naštvaný na Boha, že tam byl zavlčený, ale chtěl tam být jako Boží

zástupce. A Bůh mu ten prostor dal. Daniel se modlil 3x denně ve svém pokoji směrem k Jeruzalému.

DANIEL odvážně jednal s jistotou, že má vztah se svým Bohem. Bůh ví, o čem se nám zdá. A Daniel dostal konkrétní informace o králově snu a výklad snu.

Daniel dobrořečil Bohu nebes - je velice dobré Bohu jednoduše poděkovat. I když byl Boží muž, nebylo to automatické, **musel si to vyprosit, musel to řešit s Bohem.**

Je dobré si uvědomit, že i když je člověk Boží, tak je na Pánu Bohu závislý.

Někdy také potřebuji čas, nad některými částmi Bible se musím modlit a Pán Bůh mi je odkrývá. Jsem učedník.

Na Danieli vidíme, že nebyl skeptický, ani poražený v pozici otrocka. Pořád si držel svůj vztah s Bohem. Podobně jako Josef nezlořečil Bohu. Daniel dělal to, na co byl běžně zvyklý. Daniel měl Boha jako svůj pokrm, jako svůj vzduch, který potřeboval dýchat, jako vodu, kterou potřeboval pít.

*Král oslovil Daniela, který měl jméno Beltšasar: "Jsi schopen oznámit mi sen, který jsem měl, a jeho výklad?" Daniel králi odpověděl: "Tajemství, na které se král ptá, nemohou králi sdělit ani mudrci ani zaklínači ani věštcí ani planetáři. Ale je Bůh v nebesích, který odhaluje tajemství. ON dal králi Nebúkadnesarovi poznat, co se stane v POSLEDNÍCH dnech. Toto je sen, totiž vidění, která ti prošla hlavou na tvém lůžku:...**Já pak to nemám z moudrosti, které bych měl více než ostatní živé bytosti, ale to tajemství mi bylo odhaleno, aby výklad byl králi oznámen a abys poznal myšlení svého srdce** (v.26-28.30). Všechno, co Daniel měl, měl jen z Boží milosti. A bylo to propojené s jeho vztahem s Bohem.*

Kazatelé se setkávají s tím, že jim někdo děkuje za Boží slovo, které bylo do jeho konkrétní situace. Uvědomuji si, že to nemám ze sebe, ale že to slovo mi bylo zjevené a jen dál ho pouštím. Zjevení máme, jen pokud nám je zjevuje Bůh.

Řecké slovo "apokalypso" neznamená hrozné věci, ale znamená

odhalení - prozrazení tajemství.

Daniel popisuje a odhaluje králi onen sen:

Ty jsi, králi, viděl jakousi velikou SOCHU. Byla to obrovská socha a její lesk byl mimořádný. Stála proti tobě a měla strašný vzhled. Hlava té sochy byla z ryzího zlata, její hrud' a paže ze stříbra, břicho a boky z mědi, stehna ze železa, nohy dílem ze železa a dílem z hlíny. Viděl jsi, jak se bez zásahu rukou utrhla KÁMEN a udeřil do železných a hliněných nohou sochy a rozdrtil je (v.31-34). Ta socha tady představuje několik věků.

Zlatá hlava – jeho Babylonské království (606-539 př. Kr.).

Hrud' a paže ze stříbra – království Médů a Peršanů (539-331 př. Kr.).

Břicho a boky z mědi – království Řecké (331-168 př. Kr.).

Stehna ze železa, nohy dílem ze železa a dílem z hlíny – království Římské (168 př. Kr. - 30 po Kr.).

Většina teologů se shoduje na tom, že to je přesně ono. Ta království jdou přesně za sebou, někteří vykladači něco vytrhávají do budoucnosti. A to je nesmysl.

Podstata dnešního zamýšlení je:Bez zásahu rukou se utrhla KÁMEN a udeřil do železných a hliněných nohou sochy a rozdrtil je.

Víte, kdo je ten KÁMEN na konci římského království? TO JE PÁN JEŽÍŠ. Krásně to na sebe navazuje. Kristovo království začalo fungovat již v době, kdy Židé byli pod římskou nadvládou. To království není dáno nějakým územím. My jsme království. My rozšiřujeme kolíky Božího království. Když církev chce být světlem, tak má stejnou výbavu, jakou měl Daniel, Chananjáš, Míšael a Azarjáš. Tu Bůh dává každému, kdo o to stojí. Všude můžeš být jako Boží člověk, jako Boží prorok. Daniel moc dobře věděl, že on není ten zdroj, že to nemá ze sebe. Pokud někomu dobře posloužíme, buďme jako Daniel.

Ten kámen začal růst. Ježíš je úhelný kámen, který drží celou stavbu. Bez ohledu na to, jaké je tady teď zřízení, v 7. století prorok Mohamed a islám, v 11. - 12. století křižácké výpravy do Svaté země.

Demokracie znamená vláda



lidu. Autokracie je vláda jednoho člověka, vůdce.

Víte, koho potřebuje tento svět? KRISTA. Nenechajme se převálcovat tím, že jsou nějaké hrozné věci. Chtěli byste žít ve středověku? Život v té době neměl skoro žádnou cenu. Není to horší a horší. Je to lepší a lepší. Úmrtnost dětí byla obrovská, lékařská péče žádná.

Pojďme udělat nové rozhodnutí, že budeme sloužit živému Kristu. Proč? Aby se tady na zemi šířilo Boží království.

Ve dnech těch králů dá Bůh nebes povstat království, které nebude zničeno navěky, a to království nebude předáno jinému lidu. Rozdrtí a učiní konec všem těm královstvím, avšak samo zůstane navěky (v.44).

Myslím, že konec světa bude za velmi dlouhou dobu, protože jsme součástí velikého plánu. Ježíš chce, aby církev tady budovala Boží království.

Vy se modlete takto: Otče náš, jenž jsi v nebesích, buď posvěceno tvé jméno. Přijď tvé království. Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi (Mt 6,9-10).

V některých církvích se káže hlavně spasení, tady to nějak přetrpět a těšit se do nebe. Jenže my máme budovat Boží království! Vědomě pracovat, jako když stavíme dům, budujeme firmu.

... neboť jsi viděl, že se utrhla ze skály KÁMEN bez zásahu rukou a rozdrtil železo, měď, hlínu, stříbro i zlato. Veliký Bůh dal králi poznat, co se v BUDOUCNU stane. Sen je pravdivý a výklad spolehlivý." Tu král Nebúkadnesar padl na tvář, poklonil se před Danielem a rozkázal, aby mu byla obětována oběť přídavná s vonnými dary. Král Daniela oslovil:



"Vpravdě, váš Bůh je Bohem bohů a Pán králů, který odhaluje tajemství, neboť jsi mi dokázal toto tajemství odhalit." (v.45-47). Král pak Daniela povýšil.

Král Nebúkadnesar byl nesmírně pyšný, zlý, nikomu se neklánil. Stalo se tedy něco neslýchaného, že se poklonil.

Jsme ve světě, kde jsou dik-tátory, protože jsme ve světě, kde je tma. My nejsme pány milosti. Jsme jen ti, co zvěstují lidem milost. **Nakolik to vypadalo dramaticky, že bude Daniel zabit spolu s ostatními, skončilo to tím, že se král klaní Danielovi.**

Co se má stát, když se církev modlí? Je ve stejném postoji jako Daniel?

Daniel se 3 x denně modlil, postil, byl věrný Bohu. Znova a znova se zasvěcoval svému Bohu. Žil v prostředí okultismu. Nic, nikdo neměl cenu, natož otroci. On a jeho přátelé tam byli zavlčeni jako otroci a král se mu klaní. **Jak je to možné? PROTOŽE S DANIELEM BYL BŮH.**

My můžeme měnit běh situací. Můžeme měnit i myšlení dik-tátorů. KDE JSOU TI DANIELOVÉ V CÍRKVI? Tento svět potřebuje lidi jako byl Daniel a jeho přátelé, muže a ženy. Ne členy církve, kteří si odsedí nedělní shromáždění. To Boží světlo v tomto světě.

Závěr:

Nebojte se, že jsme v posledním čase. Bojte se, když se vykašlete na Boží království. Pán Bůh se nás zeptá, co jsme udělali s hřivnou „Boží království“.

Lidé kolem nás potřebují to světlo. Máš-li vztah s Bohem, tak Pán velice rád odhalí jakékoliv tajemství.

A Daniel zachránil život nejen sobě, svým přátelům, i všem ostatním. Uprostřed babylonské bídy Daniel vydával svědectví o svém Bohu skrze takové situace, jaké byly.

Jsme v době Božího království a máme budovat Boží království.

Bud' silný milostí Ježíše Krista
Pavel Kalous, 26.11.2023

A ty, můj synu, bud' silný milostí Krista Ježíše, a co jsi ode mne slyšel před mnoha svědky, svěř to věrným lidem, kteří budou schopni učít zase jiné. Snášej se mnou všechno zlé jako řádný voják Krista Ježíše. Kdo se dá na vojnu, nezaplétá se do záležitostí obyčejného života; chce obstát před tím, kdo mu velí (2Tm 2,1-4). Boží milost dostáváme od Pána každý den úplně novou, čerstvou.

Timoteus byl znovuzrozený křesťan, mladík. Apoštol Pavel byl jeho učitelem.

Apoštol Pavel znal perfektně Starý zákon, byl Žid, v jeho povaze byl určitý rys fanatismu. Dříve pronásledoval církev a zažil dramatickou konverzi. Na cestě do Damašku se setkává s Kristem. *Padl na zem a uslyšel hlas: „Saule, Saule, proč mne pronásleduješ?“ (Sk 22,7).* On měl tak špatnou pověst, že Ananiáš, který mu měl posloužit na Boží pokyn, měl veliké pochyby: *Ananiáš odpověděl: „Pane, mnoho lidí mi vyprávělo o tom člověku, kolik zla způsobil bratřím v Jeruzalémě (Sk 9,13).*

Tento apoštol Pavel na mnoha místech Timotea nazývá svým synem. Byl jeho duchovním otcem. Timoteus byl váhavý typ křesťana. Apoštol Pavel ho povzbuzoval a zároveň také trochu napomínal: *Nezane-dbávej svůj dar, který ti byl dán podle prorockého pokynu, když na tebe starší vložili ruce (Tm 4,14).*

Ty tedy, můj synu, posiluj se v milosti, která je v Kristu Ježíši (2Tm 2,1 CSP). **To je zdroj duchovní síly, motivace.** Proč to mám dělat? Boží milost je od Pána Boha proto, abychom z toho něco měli.

MILOST (řecké CHARIS) – doslova: radost; to, co působí uvolnění k radosti, dopřání si ...

MILOST je Bohem vytvořené, připravené „prostředí“ /nejen/ pro Jeho děti.

Bůh nám dal milost, aby to v nás působilo radost. Někdy vidíme křesťany jako zmoklé slepice, někdo říká fráze “jsem z toho na šrot”. Takhle má vypadat církev? První církev byla pronásledovaná až na smrt. Může přijít cokoliv. Ať už odejdeme z tohoto světa dříve nebo později, tak máme milost, která přesahuje vše, co je nadsmyslové. Důležité je spoléhat

se na Pána, když některým věcem nerozumíme. Někdy mi Bůh odpoví, a někdy: *Řekl jim: „Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci (Sk 1,7).* Důvěřuji Bohu, protože vím, že On, když něco činí, tak to má svůj dobrý důvod. On je dobrý. Co bych mohl chtít víc, když Pán Bůh ve vztahu ke mně uvolňuje milost vedoucí k radosti?

Není to závislé na tom, že prožíváš emocionální radost. Boží radost je něco, co toto přesahuje. *Davidův. Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek. Dopřává mi odpocívát na travnatých nivách, vodí mě na klidná místa u vod, naživu mě udržuje, stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno. I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují. Prostíráš mi stůl před zraky protivníků, hlavu mi olejem potíráš, kalich mi po okraj plníš. Ano, dobrota a milosrdenství provázet mě budou všemi dny mého žití. Do Hospodinova domu se budu vracet do nejdelších časů (Žalm 13,1-6).* To je svědectví, jak Hospodin je dobrý.

MILOST JE TO, CO PŮSOBÍ RADOST. Nezapomínejme, pořád je s námi, i když něco pokazíme: *A kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost, aby tak jako vládl hřích a přinášel smrt, vládla ospravedlněním milost a přinášela věčný život skrze Ježíše Krista, našeho Pána (Ř 5,20-21).* Není nic silnějšího než Boží milost.

Nestyď se tedy vydávat svědectví o našem Pánu; ani za mne, jeho vězně, se nestyď, mýbrž snášej spolu se mnou všechno zlé pro evangelium. K tomu ti dá sílu Bůh (2Tm 1,8). Apoštol Pavel ho napomínal. My můžeme zanedbávat některé věci,

kteří nám Bůh dal, a proto posílá tato slova *Nezanedbávej svůj dar...* jak s tím hospodaříš?

Milost je HŘÍVNA. Bůh nám dává dary, ale je zapotřebí s tím dál pracovat.

Kristovo prohlášení služby (podnikatelský záměr; to se ANI DNES nezměnilo): *‘Duch Hospodínův jest nade mnou; proto mne pomazal, ABYCH přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, ABYCH vyhlásil zajatcům propuštění a slepým vrácení zraku, ABYCH propustil zdeptané na svobodu, ABYCH vyhlásil léto milosti Hospodinovy.* (L 4,18-19). To je součástí milosti Hospodinovy! LÉTO MILOSTI HOSPODINOVY NESKONČILO, STÁLE TRVÁ!

I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista (1Pt 2,5). Jsme součástí Kristova těla.

*ABYCH přinesl chudým radostnou zvěst - prožívám radost? Milost je radost! posiluj se v milosti, Synu můj, čerpej sílu z milosti, která je v Kristu Ježíši(2Tm 2,1). **Neexistuje žádný lepší zdroj!** *Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému.*“ (J 4,14). Bůh to implantoval do nitra člověka.*

Je to jasně řečeno!

Milostí Boží jsem to, co jsem, a milost, kterou mi prokázal, nebyla NADARMO; více než oni všichni jsem se napracoval - nikoli já, nýbrž milost Boží, která byla se mnou(1K 15,10). Apoštol Pavel byl před svým obrácením úplně vedle ve svém náboženství a jistě to myslel upřímně. Musel přijít Boží zásah, aby uviděl a prožíval Boží milost. Dbejme na to, aby nám nebyla dána nadarmo.

Milostí tedy JSTE spaseni skrze víru. ... Jeho služebníkem jsem se stal, když mě Bůh obdaroval svou milostí a působí ve mně svou mocí (Ef 2,8; 3,7). To stále vědomí Boží milosti je důležité. Ale jenom to nestačí. Tento dar nesmíme zanedbávat.

Předně:

Apoštol Pavel Timotea povzbuzuje = napomíná a vyučuje, že lze být silný (zmocněný, posilněný) i jinak, tj. „milostí Ježíše Krista“. Apoštol Pavel Timoteovi připomíná, KDO je zdrojem milosti.

Z jeho plnosti jsme byli obdarováni my všichni milostí za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista (J 1,16-17).

Modlil jsem se za to, aby mi Pán Bůh ukázal, co je to být obdarován milostí za milostí. A vnímal jsem, že Boží slovo je o Boží milosti. Na každé stránce je napsáno MILOST. “Máš mou milost.”

Hospodinovo milosrdenství, jež nepomíjí, jeho slitování, jež nekončí. Obnovuje se každého rána, tvá věrnost je neskonalá(Pláč 3,22-23). Takový je produkt Boží milosti:

A/ nepomíjí, jeho slitování, jež nekončí;

B/ obnovuje se každého rána.

Milost je, že jsme ráno vstali. Jsme tady z Boží milosti. Každý potřebujeme milost.

Milost je činit pokání. Samozřejmě, že se pro to člověk rozhoduje, ale je to také milost.

Marnotratný syn říká: “Zhřešil jsem proti Bohu i proti otci.” Jde zpátky a jeho otec se raduje: *protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.* ‘A začali se veselit (L 15,24). Přijal ho a nic mu nevyčítal, protože taková je otcovská milost.

Milost nám Bůh dává jako posilu našich životů.

Jako spolupracovníci na tomto díle vás napomínáme, ABYSTE milost Boží nepřijímali naprázdno (2K 6,1). Naprázdno - pozor, já ten dar můžu promarnit, utratit pro nějaké blbosti, co nic nepřinesou. ANEBO tu milost můžu používat pro Boží království, pro druhé lidi,....

Hospodinova milost nepomíjí. Je stálá. Hospodin vyhlásil léto milosti Hospodinovy. Obnovuje se znovu a znovu.

Co s tou milostí uděláme tady dneska? Jak ji využijeme? V plnosti Krista už milost potřebovat nebude. Všude a při všem můžeme oslavovat Krista. Ať je na nás vidět ta

Boží milost.

Závěr:

1/ Dostali jsme Boží milost a radost. A Bůh chce, abychom byli v radosti. A můžeme si dopřát. Když jsme v milosti a v radosti, tak se do toho vůbec nemusíme nutit. Je to Boží vůle žít v Boží milosti, nasávat ji, čerpat.

2/Bud' silný/á milostí Krista Ježíše, posiluj se v milosti která je v Kristu Ježíši

3/Přistoupil k ní a řekl: "Bud' zdráva, milostí zahrnutá (obdařená, CSP), Pán s tebou." Maria řekla: *„Hle, jsem služebnice Páně (otrokyně, CSP); staň se mi podle tvého slova.“ Anděl pak od ní odešel (L 1,28.38).*

Chceš na to odpovědět stejně?

Biblická hodina

Obnovená mysl 3.část

Pavel Kalous, 27.09.2023

Nejprve trochu rekapitulace toho, co už víme a z čeho vycházíme, pokračujeme v tématu dnes třetí částí.

Nejsme Boží synové „až do nebe“, ale zde, na zemi. Pán Bůh si nás chce používat, zjevovat sebe skrze nás už teď a tady. Nejde jen o chůzení v neděli do církve, je to o životním stylu a ve vybraných textech Písma je jasné, že jsme Boží děti, spoludědicové. Vycházíme z toho, co o nás říká Boží Slovo.

Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, ŽE JSME Boží děti. A jsme-li děti, tedy i dědicové - dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy. ... Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů. (Ř 8,16-17.19)

Vždyť celé tvorstvo toužebně vyhlíží a očekává zjevení Božích synů. (CSP)

Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba.

A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli. ABYSTE mohli rozpoznat, CO je vůle Boží, CO je dobré, Bohu milé a dokonalé. (Ř 12,1-2 CEP)

Člověk je duch, má duši a přebývá v těle.

Duchovně slepí lidé okolo nás nevidí Boha, mohou Ho ALE vidět na nás (jsme světla).Proto mluvíme o zjevení Božích synů mezi lidmi. Bůh se zjevuje SKRZE svou církev, své tělo, skrze nás. Náš znovuzrozený duch JE naše nové srdce, náš nový duch.

Je to vlastně velice prosté: Pokud se nám nechce modlit, číst Bibli, chodit do shromáždění, pak to v nás nechce dělat naše neobnovená duše! Pokud se urážíme, cítíme se naštvané, cítíme se zraněně, máme splín, něco se nám nechce, pak se v nás projevuje naše neobnovená duše!

Co nás ovlivňuje? Co nás určuje?

A/ Buď žijeme ze znovuzrozeného ducha a z Ducha svatého směrem ven (tj. z vnitřních podnětů). Buďme si jisti, že uvnitř nás je Bůh připraven JEDNAT ve prospěch nového stvoření.

B/ Nebo žijeme z venku dovnitř, tj. z vnějších podnětů. Buďme si jisti, že z venku nás je ďábel, svět připraven JEDNAT proti, v neprospěch nového stvoření.

Dnes budeme mluvit o naší NOVÉ identitě:

Máme novou identitu, v originále je daná osobou, charakterem a konáním samotného Ježíše Krista, protože člověk byl stvořen k obrazu Božímu.

Už jste slyšeli větu jako: *Chovej se jako dospělý, dospělá! Chovej se jako chlap!*

Očekáváme úměrně věku, že dotyčný člověk se bude chovat vyzrálé. I my po nějaké době po obrácení máme zjevovat novou identitu Syna Ježíše Krista, jako mnoho synů. Může se stát, že sice přijmeme Ježíše Krista relativně brzo, ale zůstaneme jako miminko – naše nová identita neprorůstá skrze duši a tělo směrem ven.

Ne proto, že bychom se tak měli chovat, ALE proto, že ji JIŽ máme a má na nás být vidět. Bůh Otec nám dal královské postavení, moc a zodpovědnost. Nestačí to ovšem jen vědět, dokonce nestačí s tím i souhlasit, ale také to konat.

Bůh Otec do nás vložil JEHO život, skrze Jeho Ducha, On ten potenciál v sobě má:

... aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný (ZOÉ = Boží život v nás).

POZOR: Nejde o to žít věčně, tj. dlouho; ale jde o kvalitu života a o místo, kde budu.

Křesťanství v podobě náboženství říká:

Jsem nic, bídný červ, co já zmůžu, to víš, to byli apoštolové ...

To je falešná pokora, která říká něco jiného, než řekl Bůh o nás, kým jsme v Kristu (JSME děti, synové, dědicové) a jak do toho dorůst (Písmo říká, že to lze). Bůh nás vybavil tím nejlepším, co nám mohl dát – dal nám svého vlastního Ducha a s Kristem nám daroval všechno.

Nýbrž abychom byli pravdiví v lásce a rostli (dorůstáme, CEP) všemi způsoby v toho, který je hlavou, v Krista. (Ef 4,15 CSP)

Co máme dělat? Následovat Krista máme už tady na Zemi. Jakákoliv forma, která míří vedle toho, co apoštol Pavel naznačil, je náboženstvím.

O tom je totiž následování Ježíše Krista, nejde o křesťanství, denominace, rituály:

Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočívání svým duším. (CEP, CSP) (Mt 11,29)

Jde o proces, který se člověka dotýká na velice osobní rovině.

Náboženství v podobě křesťanství říká: *Stačí, když je světlo kolem nás.*

Následování Ježíše Krista říká: VY sviťte lidem kolem vás.

... abyste byli bezúhonní a bezelstní, Boží děti bez poskvrny uprostřed pokolení pokřiveného a zvráceného, v němž záříte jako světla (sviňte jako hvězdy, CEP) ve světě. (Fp 2,15 CSP)

Nesnažme se žít slušně,

křesťansky, identifikujeme se s Kristem, zevnitř, protože HO máme. ON v nás působí chtění a činění, ledaže bychom nechtěli.

Nejde o to jen dělat „správné věci“, jde o to stát se Jím (svítícím světlem) mezi lidmi.

Co už víme?

A/ Mohu žít z nového ducha a Ducha svatého, pak jsem *pneumatikos* (nové DNA).

B/ Mohu žít z těla a duše, pak jsem *psychikos* (staré DNA).

Otázka je, to je NAŠE rozhodování: Jakou myslí budu žít?

Co je pro nás motivací? Kromě mnohého (pokud Písmu věříme), především TO, CO čteme v Písmu o Pánu Ježíši Kristu. Jsme nadšeni z Pána Ježíše Krista, když o Něm čteme, On je pro nás hrdina, borec, superman všech supermanů.

Bůh Otec se ZJEVIL skrze svého Syna Ježíše Krista.

Filip mu řekl: "Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!" Ježíš mu odpověděl: "Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce. Jak tedy můžeš říkat: Ukaž nám Otce? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která vám mluvím, nemluví sám od sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky. (J 14,8-10)

Světlo je stále identické (jako napálená svíčka od druhé svíčky).

Stejně jako Syn Ježíš zjevoval Otce, Bůh Otec očekává i od nás. Nejsme spasitelé, ale neseme zvěst o spasení (smíření s Bohem) a o Spasiteli, jehož zjevujeme.

Jak apoštol Pavel poznal, jak na tom korintští jsou?

A já, bratři, jsem k vám nemohl mluvit jako k duchovním, ale jako k tělesným, jako k nedospělým v Kristu. Dal jsem vám pít mléko, pokrm jsem vám nedal, neboť ten jste ještě nemohli snést. Ale ani teď ještě nemůžete, neboť jste stále ještě tělesní. VŽDYŽ POKUD je mezi vámi žárlivost, svár a rozdělení, zdali nejste tělesní a nežijete jen po lidsku? (1K 3,1-3 CSP)

Vypadá to, že církev je sice církví, ale protože nemá v sobě tolik světla (neprosvěcuje cele směrem ven), nahrazuje to rituály, relikviemi, sociálními projekty... Co má církev

dělat? Zjevovat Pána Ježíše Krista skrze Něj, našeho nebeského Otce a Duch Svatý nám v tom pomáhá.

PROTO i my se rozhodujeme, jakou myslí (novou či starou) budeme myslet.

*Neboť kdo poznal Pánovu mysl, která mu dá porozumět? **My máme mysl Kristovu.*** (CSP, CEP, KR) (1K 2,16)

Naše „NOVÁ, Kristova mysl“ nám přirozeně říká, co máme dělat, konat. Například (pozor: jiný je jazyk těla a duše, a jiný je jazyk nového ducha):

Naše **TĚLO** či **EMOCE** (**ROZUM**) nám říkají, jak se máme cítit a o tom také mluvíme. Nebo, **NOVÁ mysl** má říkat, jak se má tělo či emoce cítit, to říkejme.

Příklad: ... řeknu: Už nemám sílu, já už nemůžu! TO JE LEŽ! Svou sílu hledejte u Pána ... Bůh je síla má ...

Z **NOVÉ** (přirozenosti), tj. Kristovy myslí, mluvíme, přikazujeme té myslí staré (přirozenosti).

Nejde o nějaký dril, olympijský výkon, ale o ochotu být tím, kým nás Otec určil z moci Ducha: Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě - to vše moci Ducha Páně. (2K 3,18 CEP)

Závěr:

1/Obnova mé myslí je pokračováním mého znovuzrození (tím to prostě nekončí).

2/Znovuzrozený nový duch je 100%, chce spolupracovat s Duchem svatým.

3/MÁME novou znovuzrozenou **identitu** (ducha) vtisknutou Duchem svatým, který JE v nás.

4/MÁME Kristovu **MYSL**, která JE v nás.

5/Falešná pokora říká něco jiného (*nic nemohu, jsem červ*), než řekl **Bůh o nás** (JSME Synové).

6/MY se rozhodujeme, jakou **MYSLÍ** (novou či starou) budeme myslet.

7/ Bůh nás proměňuje (po) **MOCÍ** svého svatého Ducha v nás, což následně pomáhá prorůst směrem

ven Z nás.

Měníme naši zem v Boží království.

Česko patří nám a našim dětem.

Obnovená mysl 4.část

Pavel Kalous, 11.10.2023

Dnes se ještě více ponoříme do rozpracovaného tématu Obnovená mysl, v úvodu malá rekapitulace z předešlých částí:

Nejsme Boží synové „až do nebe“, ale zde, na zemi. Božími syny se stáváme už v okamžiku, kdy přijímáme Krista jako Spasitele, všechno, co nese synovství a vyplývá z dědictví, patří nám. Jsme synové, Boží děti, dědicové, spoludědicové Kristovi, a co měl Kristus, patří i nám. Nemůžeme zůstat miminky a říkat, že jsme ubozí červi, víme, komu jsme uvěřili. Vědomě máme chodit v autoritě a moci Ducha Svatého.

Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, ŽE JSME Boží děti. A jsme-li děti, tedy i dědicové - dědicové Boží, spoludědicové Kristovi: trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy. ... Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů. (Ř 8,16-17.19)

Vždyť celé tvorstvo toužebně vyhlíží a očekává zjevení Božích synů. (Ř 8,19 CSP)

Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňte se obnovou své myslí, ABYSTE mohli rozpoznat, CO je vůle Boží, CO je dobré, Bohu milé a dokonalé. (Ř 12,1-2 CEP)

Člověk je duch, má duši a přebývá v těle.

Duchovně slepí lidé okolo nás nevidí Boha, mohou ho ALE vidět na nás (jsme světla). Proto mluvíme o **zjevení Božích synů** mezi lidmi. Bůh se zjevuje SKRZE svou církev, své tělo, skrze nás. **Náš znovuzrozený duch JE naše nové srdce, náš nový duch.**

Je to vlastně velice prosté:

Pokud se nám nechce modlit, číst Bibli, chodit do shromáždění, pak to v nás nechce dělat NAŠE



neobnovená duše! Pokud se urážíme, cítíme se naštvané, cítíme se zraněně, máme splín, něco se nám nechce, pak se v nás projevuje naše **neobnovená duše!**

Co nás ovlivňuje? Co nás určuje?

A/ Buď žijeme ze znovuzrozeného ducha a z Ducha svatého směrem ven (tj. z vnitřních podnětů). Buďme si jisti, že uvnitř nás je Bůh připraven JEDNAT ve prospěch nového stvoření.

B/ Nebo žijeme z venku dovnitř, tj. vnějších podnětů. Buďme si jisti, že z venku nás je ďábel, svět připraven JEDNAT proti, v neprospěch nového stvoření.

Dnes budeme pokračovat o naši NOVÉ identitě:

Jen maličko jsi ho omezil, že není roven Bohu, korunuješ ho slávou a důstojností. Svěřuješ mu vládu nad dílem svých rukou, všechno pod nohy mu kladeš. (Ž 8,6-7)

Verše evokují pozici, kterou měl na samotném začátku Adam. Co si uvědomoval David? Jednak to, že člověk je blízko svému originálu. Bůh převyšuje člověka o to, co Bůh je (kým On je), protože sám Bůh není stvořen, je věčné perpetuum mobile, je odjakživa. A na kolik člověk padl, Bůh ho chce opět korunovat slávou a důstojností, člověk není vymezen od úkolů, které mu Pán Bůh dal. Co měl Adam dělat v ráji? Vládnout, dostal práci. Jsme Boží děti a Bůh nás převyšuje o jenom to, co On je Bůh a my ne. Máme korunu, jsme králové, Bůh nám vrátil slávu a důstojnost a v Kristu Ježíši nám vrací vládu nad dílem svých rukou.

Předně, Ježíš nám zjevil, jak vypadá Boží Syn, originál, podle něhož jsme byli my stvoření. Samozřejmě, Ježíš také dokonale zjevil svého Otce (i to je naše

poslání). Kdo z křesťanů nechce nastoupit cestu proměňování se do Božího Syna, těžko může zjevit Nebeského Otce.

Vždyť z Něho a skrze Něho a pro Něho je všechno! Jemu bud' sláva na věky. Amen. (Ř 11,36)

My přece víme, že je jediný Bůh Otec, od Něhož je všechno, a my jsme tu pro Něho, a jediný Pán Ježíš Kristus, skrze Něhož je všechno, i my jsme skrze Něho. (1K 8,6)

Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu (v též obraz, CSP) ve stále větší slávě - to vše mocí Ducha Páně. (2K 3,18)

Dnes mluvíme o naší NOVÉ identitě:

Co Ježíš dělal? Ovlivňoval své okolí.

Ježíš chodil po celé Galileji, učil v jejich synagógách, kázal evangelium království Božího a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu v lidu. ... Ježíš obcházel všechna města i vesnice, učil v jejich synagógách, kázal evangelium království a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu. (Mt 4,23.9,35)

Někdo může namítnout, že Ježíš neměl rodinu, neměl děti, nechodil do práce... To je určitým způsobem ta část, která Krista dělala Kristem, protože byl Spasitel. Víme, že to nedělal sám. Do své činnosti „zaúkoloval“ tolik lidí, kolik mohl a tito lidé se infiltrovali do společnosti. Tzn. tam, kde bydlíš, pracuješ, máš své známé, bylo by divné, kdyby tví známí nevěděli, že jsi aktivní křesťan a vyznáváš Krista jako svého Pána a Spasitele. Když má někdo nějaký problém, nabídneme mu modlitbu, protože křesťané – kristovci jsou ti, kteří přinášejí vliv tomuto světu. Nejen tím, že se za něj modlí, ale i tím, že v něm něco aktivně dělají.

Kristu nešlo o to být slavný televizní kazatel, který píše populární knížky. **Šlo mu o to, zjevit Otce a Boží Synovství.** Rozhodně jeho služba byla postavená na: **nezaměřovat se na sebe.** Šlo mu o to cíleně, prakticky ovlivňovat své okolí. Žehnejte svému šéfovi,

nestěžujte si na svého šéfa... Žehnejte radnici, vládě... Používejme všechny legitimní Boží prostředky. Ať lidé vědí, že jsme aktivní křesťané.

To je inspirativní, to je směr.

Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka (otroka, CSP), stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. (Fp 2,6-8)

Jsem-li znovuzrozený, pak JSEM i PROBUZENÝ, ledaže bych chtěl ještě *pospávat* (= náboženství). Ježíš nepřinesl náboženství, On přinesl synovství. Spasil nás, protože bylo zapotřebí vyřešit hřích a my jsme byli v hříchu. Dokonale to vyřešil, nikdo už se nemusí obětovat.

Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil (obživil, CSP) nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni! (Ef 2,4-5)

Máme to zadarmo, z pouhé milosti. Pokud toužíme po probuzení, nemodleme se za probuzení. Bůh nás probudil a my ve prospěch tohoto probuzení máme sloužit probuzení, aby šlo dál. Nemusíme o něco stále žadonit, žebnat.

Když jste ještě byli mrtvi ve svých vinách a duchovně neobřezáni, probudil (obživil, CSP) nás k životu spolu s ním a všechny viny nám odpuštěl. Vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž. Tak odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu a slavil nad nimi vítězství. (Ko 2,13-15)

Někteří křesťané si mylně myslí, že mít víru znamená hnout, pohnout, přimět Boha k jednání.

Jsem-li ale probuzený, obživený, mám-li Ducha svatého, pak já jsem to Boží hnutí mezi lidmi. My máme hýbat věcmi, událostmi, dějiny. A je to naše odpovědnost.

Křesťanství v podobě náboženství je jen zase pouze jako jedno z mnohých náboženství.

Ježíš nepřinesl křesťanství jako náboženství, ALE obnovený VZTAH s živým Bohem Otcem.

Biblické křesťanství je realizování probuzení (obživení) ve svém životě směrem ven.

Jinými slovy, já jsem probuzení (nehledejme probuzení, nemodleme se za něj), konejme své probuzení (směrem ven).

Závěr:

1/ Znovuzrozený člověk má od Boha všechny dispozice být nebeskou Boží bytostí (nýbrž, narodili se z Boha, J 1,13).

2/ My jsme tu pro Něho, Ježíše Krista, skrze Něhož je všechno, i my jsme skrze Něho (1K 8,6).

3/ Naše znovuzrození je probuzení k ŽIVOTU **pro** Ježíše a věci z toho plynoucí.

4/ Někteří „křesťané“ to nechťejí přijmout, když sice chtějí „věřit“, ale přitom chtějí žít více pro sebe.

5/ Nemáme být probuzení jen v kostele, ale všude, kde se pohybujeme, pracujeme, žijeme ...

6/ Ježíš nepřinesl „křesťanství“, ALE **obnovený (obživený) VZTAH** s živým Bohem Otcem.

7/ Ježíš **viditelně demonstroval** život s Bohem mezi lidmi a lidem o NĚM přinesl nejen slovo svědectví.

Měníme naši zem v Boží království.

Česko patří nám a našim dětem.



Obnovená mysl 5.část

Pavel Kalous, 18.10.2023

Pátou částí pokračujeme v tématu Obnovená mysl a důležitým podtématem je, že celý světčeká na zjevení Božích synů.

Nejsme Boží synové „až do nebe“, ale zde na zemi.

Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, ŽE JSME Boží děti. A jsme-li děti, tedy i dědicové - dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy. ... Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů. (Ř 8,16-17.19)

Aby mohli být zjeveni Boží synové, musí být lidé – Boží děti – do toho proměnění (proměňování).

Bůh je gentleman -Duch svatý nás nikdy neposedne ani nespoutá, je to **Přítel**, který pomáhá člověku ve všech možných rovinách k tomu, aby v každém člověku byl zjeven Boží Syn. **Nepůsobí na člověku žádné násilí**, nic si nenutí, všechno je o svobodné volbě. **Učinili (Boží Trojice) nás součástí sebe, jsme Jeho tělo (i kdybych byl jen maliček, jsem součástí Ježíše).**

PROTO máme Boha tolik, kolik chceme, chceme-li opravdu.

Podstatné je uvědomit si, že dovolíme-li Pánu, aby v nás jednal, je to vidět směrem ven. Náš znovuzrozený duch je místem, kde přebývá Duch svatý, jestli že duchovně rosteme (dorůstáme v Krista), podvoluje se tomu naše duše, poddává se tomu i naše tělo a je to vidět směrem ven. Proto Ježíš klidně řekne: „Vy jste světlo světa.“ Každý člověk zmůže velmi mnoho, pokud Pánu Bohu dovolí, aby to tak bylo. Církev vždycky zobrazovala svaté, kteří něco dokázali, dovolili Pánu Bohu, aby skrze ně On byl velký.

Nepotřebujeme „víc Boha“ (ani víc víry), potřebujeme méně sebe(ve své přirozenosti, ve svém neproměněném já, ve své neproměněné duši). Nakolik nám o Něj jde, poznáme podle toho, kolik pro Něj děláme, je to prosté.

Nakolik Jej chceme, poznáme podle toho, kolik se pro Něj investujeme, je to jednoduché. **Živá víra se vždy projevuje skrze skutky víry.**

‘Každý dobrý dar a každé dokonalé obdarování’ je shůry, sestupuje od Otce nebeských světél. U Něho není proměny ani střídání světla a stínu. (Jk 1,17)

Bůh je dobrý a s člověkem to myslí jedinečně dobře. Z naší proměny vytěžíme my sami. Jinak někdy vláčíme sami sebe – jsme břemenem sami sobě. Když se Pánu Bohu vydáváme a zbavujeme se našeho obtíženého ega, je nám lépe a lépe.

V Kristu Bůh vše potřebné zajistil jak „dole, tak nahoře“ a ještě „dal dary lidem“:

Proto je řečeno: ‘Vystoupil vzhůru, zjal nepřátele, dal dary lidem. ‘Co jiného znamená ‘vystoupil’, než že předtím sestoupil dolů na zem? Ten, který sestoupil, je tedy tentýž, který také vystoupil nade všechna nebesa, aby naplnil všechno, co jest. A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby - k budování Kristova těla, až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti. (Ef 4,8-13)

To je program pro naše životy. Bůh nás připravil dokonale k dílu služby (jak to souvisí s občasnou návštěvou nedělního shromáždění...?). Kristovo tělo má být budováno - jako když budujeme budovu. I v Božím království je určitý princip a řád, je zde jasně řečeno: proto ty dary dal, každý má nějaký úkol s cílem budovat Kristovo tělo, aby bylo efektivní – mocné Boží tělo nepřijemné d'áblu. S čím se lidé setkávali, když se setkávali s Kristem? S tím, že On byl dorostlý ve zralé lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti, tím nám dal vzor, jak vypadá dospělé Boží dítě, dospělý kristovec

PROTO je řečeno: ‘Vystoupil vzhůru, zjal nepřátele, dal dary lidem. ‘Co jiného znamená ‘vystoupil’, než že předtím sestoupil dolů na zem? Ten, který sestoupil, je tedy tentýž, který také vystoupil nade všechna

nebesa, ABY naplnil všechno, co jest. A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, ABY své vyvolené dokonale připravil k dílu služby - k budování Kristova těla, až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti. (Ef 4,8-13)

Osobně si myslím, že se církev velmi vzdálila od toho, čím církev v 1. století byla (možná jednoduchá, primitivní, ale mocná) **Ježíš** svůj úkol splnil a ještě lidi obdaroval (tj. vybavil). **Místo Něj nastoupil Duch svatý, Boží, rovnocenná autorita** – je s námi i v nás.

Proč dal dary lidem?

A/ Aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby, k budování Kristova těla, abychom sloužili efektivně (jako Pán Ježíš).

B/ Abychom dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti (ne až v nebi).

Proč by to apoštol Pavel psal, kdyby to mělo být až v nebi?

Bud'ne pravdiví v lásce, ať ve všem dorůstáme v Krista. On je hlava, z Něho roste celé tělo, pevně spojené klouby navzájem se podpírajícími, a buduje se v lásce podle toho, jak je každé části dáno. (Ef 4,15-16)

Církev je plná malých nedorostlých dětí, změňme to.

Ježíš byl jako malé dítě bezmocný, ne-mocný člověk, ale to se změnilo. **ON se stal vtělenou Boží plností, aby nám zjevil nejen Otce, ale i VZOR synovství. Stal se vtělenou Boží plností prostřednictvím Božího Ducha.**

Je třeba si uvědomit:

JSEM BOŽÍ syn v procesu růstu s cílem dorůst do Krista. (To je naše odpovědnost a Duch svatý nám pomáhá.)

Čím více dorůstáme do Krista, tím více svítíme (jsme světla, lampy).

VY JSTE SVĚTLO SVĚTA.

Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, ABY viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v

nebesích.(Mt 5,14-16)

Naše skutky mají být vidět (Najde Ježíš víru při svém návratu?). Jsme-li dobrou ornou půdou pro semeno Božího Slova, přinášíme **mnohonásobnou úrodu**.

Nakolik mi na tom záleží, tolik pro to **DĚLÁM** a podle toho je to také **vidět** (... **ABY viděli** vaše dobré skutky ...).

David nebyl znovuzrozený, satan nebyl ještě na kříži poražen, a přesto mnoho nadpřirozených věcí pod Starou Smlouvou „fungovalo“, tím spíše nám, kteří jsme pod Smlouvou Novou.

Bohu nezáleží na tom, jaká byla naše minulost (je odpuštěná), Mojžíš nebo Saul (později Pavel), **Bohu záleží na tom, co s našimi životy uděláme pro Něj dnes.**

Závěr:

1/ Být znovuzrozený (nově-narozený) je **POUZE** začátek.

2/ Nepotřebujeme „více Boha“, potřebujeme méně sebe, méně staré přirozenosti.

3/ Naši starou přirozenost reprezentuje neproměnná duše.

4/V Kristu Bůh vše potřebné zajistil jak „dole, tak nahoře“ a ještě „dal dary lidem“.

5/ Proces růstu s cílem **dorůst do Krista** je **NAŠÍ** zodpovědností (Duch svatý nám pomáhá).

6/Zlý nechce, **abychom** objevili, kým v Kristu jsme a kolik jsme toho od Krista dostali darem.

7/ Boží synové nejsou malý Ježíš v jesličkách, ale dospělý Ježíš sloužící mocně lidem.

Měníme naši zem v Boží království.

Česko patří nám a našim dětem.

Obnovená mysl 6.část

Pavel Kalous, 25.10.2023

Rozebíráme velké téma „Obnovená mysl“, abychom měli čas vstřebat myšlenky s tím, že nám dochází: Pán Bůh zamýšlel zavolat zpátky své děti. Vliv světa (někdy i církve) jako smetl „zaneřádí“ lidské myšlení,

člověk nevidí a neslyší Boha, když mu něco ukazuje, zjevuje, říká. Jsme vděční za Boží Slovo, máme dokonce několik překladů Bible, můžeme tedy studovat. Nejde jen o informace, ale o to nechat se tím prostoupit.

Nejsme Boží synové „až do nebe“, ale zde na zemi.

Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, ŽE JSME Boží děti. A jsme-li děti, tedy i dědicové - dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy. ... Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů. (Ř 8,16-17.19)

Bůh je opravdu gentleman, pro nikoho cíleně nezamýšlí peklo. Sečkává i s vysloveně zlými lidmi, aby dal čas k pokání. Nechce, aby člověk zahynul, ale došel spásy. Nikdo nebude spasen proti své vůli. Chceme-li porozumět Bohu, je zapotřebí porozumět Pánu Ježíši Kristu. On je Přítel, své učedníky nazval přáteli.

I kdybych byl jen malíček Kristova těla, jsem součástí Ježíše.

Máme Boha tolik, kolik chceme, chceme-li opravdu. Bůh s námi nehraje hru, ON je fěr. Když lidé přišli k Ježíši, ptali se Ho na nějakou věc, On jim dal odpověď. Když jim nebylo třeba dát odpověď, řekl např.: „Není vaše věc znát čas...“ Ale vždy reagoval. Jestliže chceme více Boha ve svých životech, je to na nás. On chce naprosto zaplnit veškerý náš život, nejlépe zcela prostoupit, aby byl součástí našeho života.

Na biblických hodinách teď mluvíme o proměně naší duše.

Náš znovuzrozený lidský duch (tj. srdce) je nový, 100%tní (staré již pominulo).

Naše duše (mysl, myšlení) **ovšem potřebuje proměnu** (proměňujte se obnovou své myslí). Jestliže je ve mně Duch svatý, vše, co o Něm čtu (co dělal v lidech a skrze lidi), je k dispozici i mně. Co se potřebujeme naučit? Uvolnit, vyzářit to ven a překáží tomu neobnovená (neproměnná) mysl, duše.

Duch svatý se nastěhoval do našeho nového srdce se VŠÍM, co má. Duch svatý má poznání, pomazání, moc, uzdravení a pochopitelně plnost lásky (agapé) v našich



srdcích.

Když se Duch svatý do nás **nastěhoval** (jsem dům, chrám), je třeba některé **své** věci vystěhovat (jako ten bohatý mladík). Pochopitelně, není důležitější dům než jeho nájemníci! Duch svatý nechce bydlet sám, ale chce bydlet s námi. Tělo, které máme, je jen fyzická schránka, navrací se do země, když člověk zemře fyzicky, přesto nezemře duchovně – otázka je, kde bude? (S Bohem? Bez Boha?)

Naše duše je změněna, nakolik jsem se ROZHODL změnit!

Píše to galatským křesťanům, aby jim to vysvětlil: *Chci říci: Pokud je dědic nezletilý (malíčký, KR), ničím se neliší od otroka (DOULOS, 1401), ač je pánem (KYRIOS, 2962) všeho. Je podřízen poručníkům a správcům AŽ do doby, kterou otec předem stanovil. Tak i MY, když jsme byli nedospělí, byli jsme otroky vesmírných mocí. Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, ABY vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak ABYCHOM byli přijati za syny. Protože JSTE synové, poslal Bůh do našich srdcí Ducha svého Syna, Ducha volajícího Abba, Otče. A tak už NEJSI otrok, nýbrž syn, a když syn, tedy z moci Boží i dědic.* (Ga 4,1-7)

Komu to píše (vysvětluje) apoštol Pavel? Lidem. Chce, aby tomu člověk porozuměl. A používá k tomu příměr malého chlapce - dítěte - zámožného muže. Až bohatí rodiče zemřou, vše zdědí jejich děti. Budu dál malíčkým a nezletilým, nebo vyrostu v dospělého pána (kyria), který bude vládnout?

V jaké jsme tedy pozici, o čem je tu řeč?

1/ Dědicové **JSOU** dědicové, ať už jsou nezletilí nebo zletilí;

2/ dědicové **JSOU PÁNY** všeho;

3/ dědicové jsou omezeni **pouze** svou nedospělostí;

4/ Ježíš vše potřebné již zajistil, předně, vykoupil nás.

5/ Ježíš nás vykoupil **nejen pro spasení**, ALE abychom byli přijati za SYNY.

6/ Kde je Duch svatý? ... *Bůh poslal do našich srdcí Ducha svého Syna, Ducha volajícího Abba, Otče.*

7/ Kdo je maličký, nedospělý, nezletilý? Člověk, jehož mysl nebyla ještě obnovena.

Jsmo králové světa! ON je Král!

A od Ježíše Krista, věrného svědka, prvorozeného z mrtvých a vládce králů země. Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů a učinil nás královským (královstvím, CSP) kněžstvem Boha, svého Otce - jemu sláva i moc navěky. Amen. (Zj 1,5-6 CEP)

A učinil nás krále (VLÁDCE - BASILEIS, GR, 935) a kněží Bohu a Otcí svému, jemužto buď sláva a moc na věky věků. Amen. (Zj 1,6 KR) ...

A učinil jsi je králi (VLÁDCE - BASILEIS, GR, 935) a kněžími našemu Bohu; a budou kralovat na zemi. (Zj 5,10 CSP)

Chraň nás Bůh od toho, abychom žebrali. Nejsme žebráci. Jinak devaluujeme to, co Pán Bůh z člověka udělal – krále. A mají nás tady chodit milióny.

Nové já, nový duch člověka je totožný s identitou Krále Ježíše Krista. Nový duch, kterého do nás vložil, není vidět, to, co vidíme, je tělo (chrám) člověka.

Světové trendy se zaměřují na výjimečnost a krásu těla (domu). Můžeme mít dům, ale není v něm domov. Nezaměřuj se na „dům“ (tělo), ale na toho, kdo v něm přebývá.

To, co je skryto uvnitř, má vyjít, prozářit ven. To, co se v nás odehrává, co Bůh zamýšlí skrze Ducha svatého.

*To, co tomu brání je naše neobnovená mysl, duše. **Realizujme svou vládu, své kralování v tomto světě.***

Závěr:

1/ Duch svatý se „nastěhoval“ do našeho nového srdce se VŠÍM, co má.

2/ Žel, někteří věřící mají Ducha svatého POUZE na „návštěvě“.

3/ Naše duše je změněna, nakolik jsem se ROZHODL změnit!

4/ Bůh nás URČIL za **dědice, syny a krále** (byli jsme otroky, NYNÍ JSME synové, dědicové).

5/ Co má Kristus, JE mým dědictvím (... nežiju už já, ale žije ve mně Kristus ...).

6/ Svět se zaměřuje na výjimečnost těla (domu).

7/ Uvolni, dovol skrze proměnu své mysli toho (tzn. vládu a kralování), co je uvnitř tebe, nás.

Měníme naši zem v Boží království. Česko patří nám a našim dětem.



česká evangelikální
aliance

Alianční týden modliteb

7. – 14. ledna 2024

Nést hojné ovoce

pondělí 8. ledna - 18.00		Evangelikální sbor Ichthys, Mostná hora 94/1 promluva: Benjamin Roll (Českobratrská církev evangelická)
úterý 9. ledna - 18.00		Evangelická církev metodistická, Sládkova 8 promluva: Benjamin Pavlík (Církev adventistů sedmého dne)
středa 10. ledna - 18.00		Bratrská jednota baptistů, Žižkova 3 promluva: Ladislav Nádvorník (Římskokatolická církev)
čtvrtek 11. ledna - 18.00		Českobratrská církev evangelická, Rooseveltova 7 promluva: Filip Jandovský (Evangelická církev metodistická)
pátek 12. ledna - 18.00		Církev adventistů sedmého dne, Máchova 16 promluva: Pavel Kalous (Evangelikální sbor Ichthys)
sobota 13. ledna - 18.00		Římskokatolická církev - kostel u Všech Svatých, Jezuitská 2 promluva: Erik Poloha (Bratrská jednota baptistů)



Tradičně, v závěru roku 2023, jsme se sešli na Štědrý den, tedy 24. 12., na „půlnoční bohoslužbě“, tentokrát bez účasti sestry farářky L. Mikuškové (ČSCH).

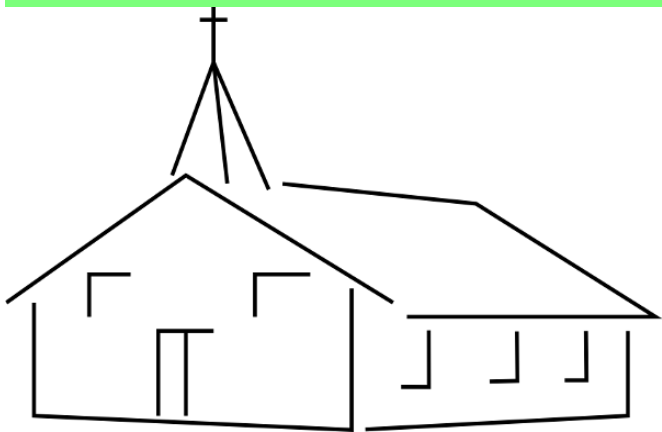
V Lovosicích jsme začali ve **22.00**. Díky Bohu za nevěřící návštěvníky (známé i neznámé).

Rád bych vás povzbudil k modlitbám, a třeba i k libovolné formě půstu, aby lidé, kteří mezi nás přišli, byli zasaženi Božím Slovem, které doufejme „vyšlo z Božích úst“. Je zaseto, modleme se.

Kriste, smiluj se.



Sborová budova



Spořicí účet: 211 645 116 / 0600

(tento účet slouží pouze na dary pro sborovou budovu)

Součástí naší vize služby je také sborový dům. V současné době se modlím, co v této oblasti máme dál podniknout. Založili jsme účet jako jakýsi „džbán“, který Bůh i my naplníme. Bůh jej bude naplňovat, jak je také budeme naplňovat i my.

Bůh je ten, který dává vždy daleko víc (a často tolik, než bychom si sami dokázali představit), ale očekává také naši odpověď.

Numeri 14,6 *Jozue, syn Núnův, a Káleb, syn Jefunův, dva z těch, kdo dělali průzkum v zemi, roztrhli svá roucha 7 a domlouvali celé pospolitosti Izraelců: "Země, kterou jsme při průzkumu procházeli, je země převelice dobrá. 8 Jestliže nám Hospodin bude přát, uvede nás do této země a dá nám ji. Je to země oplývající mlékem a medem. 9 Nechtějte se přece bouřit proti Hospodinu. Nebojte se lidu té země. Sníme je jako chleba. Jejich ochrana od nich odstoupila, kdežto s námi je Hospodin. Nebojte se jich!"*



Podporujeme Izrael (ICEJ)

redakce

Mezinárodní křesťanské velvyslanectví Jeruzalém bylo založeno v roce 1980 jako výraz rozpoznání biblické důležitosti celého města Jeruzalém a jeho spjatosti s židovským lidem. Dnes reprezentuje miliony křesťanů, různé církve a denominace. Ve vytvoření Státu Izrael spatřujeme Boží věrnost vůči starověké smlouvě s židovským lidem.

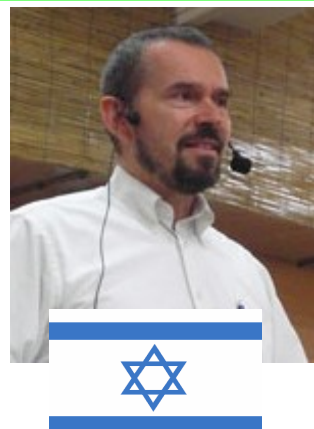
Našími prvořadými cíli jsou:

Stát s Izraelem, vyjadřovat mu podporu a přátelství

Vzdělávat celosvětově církve v tématech týkajících se Božích záměrů s Izraelem a dalšími národy Blízkého východu

Být aktivním hlasem na poli usmíření mezi Židy, křesťany a Araby. Podporovat církve a křesťanská společenství ve Svaté zemi.

Naše organizace má hlavní sídlo v Jeruzalémě, pobočky ve více než 70 zemích a zastoupení ve 140 státech světa.



Modlitební předměty

- probuzení v Litoměřicích
- spolupráce s Korejci
- noví služebníci do sbor. služeb
- učit se praktickému křesťanství
- Den pro Izrael (2024)
- spolupráce s Izraelci (Solu team)
- průlom Boží moci v ČR
- nový sbor ICHTHYS Lovosice
- učednické skupinky
- ukončení války na Ukrajině
- nevěřící rodinní příslušníci
- růst besídky, dorostu a mládeže
- za vládu a politiky
- vlastní budova pro náš sbor
- Chong Hoon Han, misionář /J. Korea/

Pravidelná shromáždění sboru *Ichthys*

Středa – biblická hodina – 18.00 – Mostná hora, Litoměřice

Neděle – nedělní bohoslužba – 9.30 (v prostorách sboru). Včetně programu pro děti.

(V letních měsících ve venkovních prostorách objektu.)

Oznámení – info

- ☞ Základy křesťanství - úterý - 18.00 (prostory sboru, od února 2024, bude upřesněno). Nezapomeňme na stálé přímluvné modlitby (Ef 6, 18).
- ☞ Lovosice - koná se každou neděli (17.00), kromě první neděle. Další info v nedělním oznámení.
- ☞ K dispozici jsou též záznamy biblických hodin a kázání na CD v mp3 a kazetách.
- ☞ Pro zájemce z různých sborových akcí zkopírujeme fotky (nejlépe flash disk).
- ☞ Každou neděli: 8.00 - modlitby s pastorem (Pro každého, kdo se chce modlit „za“.).

Narozeniny:

Malevičová Hanka 19. 1.
Nováková Ivana 22. 1.
Adámková Lucie 30. 1.



Kontakt:

Ichthys, Mostná hora 94/1, Litoměřice 412 01
Poštovní adresa: Palackého 14, Litoměřice 412 01
E-mail: ichthys.litomerice@centrum.cz
www.ichthyslitomerice.cz
Mobil: 731 411 704 mobil pastora – 24h denně

K vedení msljního sboru je povolán starší pastor: ing. Pavel Kalous

starší sboru: Jindřich Donát, Vlasta Malevič

nedělní besídka - Dáša Kalousová, Šárka Stejskalová,
Naděje Zimová, Jana Donátová, Lenka Schmidtová
chvály - Jiří Houska, Pavel Kalous, Radka Štolcová,
Zdeněk Votava

nahrávání kázání - Pavel Kalous (v mp3)
zvuk, mix - Jiří Houska

úklid sbor. prostor - Jarka Šupová, Vendy Housková,
Jana Donátová, Jana Zimová

kuchyňka - Lenka Schmidtová

Rozhledna - Lenka Schmidtová (občerstvení, sobota)

skupinka Lovosice - Jana a Jan Donátovi

skupinka žen - Ivana Nováková, Šárka Stejskalová

www stránky - Radka Štolcová

správce budovy - Pavel a Lenka Schmidtoví

pokladní sboru - Šárka Stejskalová

revizor sborového účtu - Radka Štolcová

Na náš účet můžete posílat své dobrovolné dary a finanční oběti, desátky či firemní sponzoring. Za každý takový příspěvek jsme vám velice vděční. Rádi vám také vystavíme potvrzení.

Děkujeme.

GE Money Bank č. ú.: 166 355 426 / 0600

(tento účet je určen na dobrovolné dary, desátky a provoz)

Spořicí účet: 211 645 116 / 0600

(tento účet slouží pouze na dary pro sborovou budovu)

Malachiáš 3,10 *Přinášejte do mých skladů úplné desátky. Až bude ta potrava v mém domě, pak to se mnou zkuste, praví Hospodin zástupů: Neotevřu vám snad nebeské průduchy a nevyleji na vás požehnání? A bude po nedostatku.*

Pro potřeby společenství Ichthys vydává:
© Antiochia ministries. ZDARMA.

Časopis slouží jako informační bulletin sboru *Ichthys* Litoměřice. Sem můžete posílat svá svědectví, podávat inzeráty či jiné příspěvky a to po konzultaci s pastorem sboru. Příprava, sazba, korektury: Š. Stejskalová, L. Hutarová, J. Trojáčková a P. Kalous. Časopis lze zasílat i na email ve formátu PDF. Za obsah odpovídá pastor sboru P. Kalous.